

שלום רצבי

שני שירים

•

במפתיע באה אלי אמי כמו שרק היא באה.
מהחשף. כמו שרק היא
לאין באה אמי; נאחזת
לא במי שאני.
כמו שלא הייתה מעולם. זה ארף שערך, זה שב.
זה עמקו עיניך מאין עונה. בני! כמו שלא הייתה
מעולם,
נחרדת
אל עצמה, בצעדים קלים נאספת
היא יודעת

עלטה. פנים מפציעות
יודעת. מנין? מאין
במי שהייתי
'בני! כל כך בני,
היא לוחשת אל אזני וכבר
אל החשף שרק

•

בשלהי חרף זה כאלו היה חרפה במפתיע מתכנסת הנשמה בעצמה.
מחליפה מלים עצובות במלים עצובות יותר, מראות ישנים במראות ישנים
יותר, אש שלא כבתה באש חזקה יותר, פני אמי בזקנותה בפני אמי
בילדותי, אזלת יד של אז באזלת יד של עכשו. והרחובות? רחובות מלך
שגלה, רחובות שאני תועה בהם, בורח מהנשמה שצר לה כל כך מאין לה
עולם אחר, אף הם כשלהי חרף זה: עצים חשופים אין עליה. והרוח מכה
והגשם מכה.